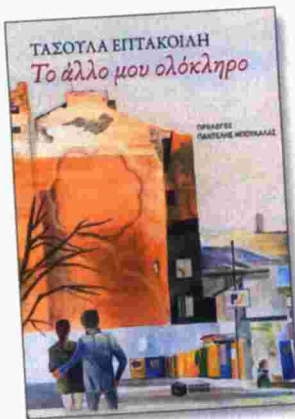

«Το άλλο μου ολόκληρο» Τασούλα Επτακοίλη, εκδόσεις «Πατάκη»

«Έχει αλλάξει ο τρόπος που κλαις;» με ρώτησε τις προάλλες η Σ. «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς» της απάντησα. «Δε χρειάζεται να μου πεις τώρα. Σκέψου το και θα καταλάβεις» συνέχισε. Πέρασαν μερικές μέρες που κλωθογυρίζα αυτό το αίνιγμα στο μυαλό μου, κι ένα βράδυ, αίφνης, μια γωνιά του νου μου φωτίστηκε. Άρπαξα το κινητό κι άρχισα να πληκτρολογώ ένα μήνυμα: «Ναι, έχει αλλάξει ο τρόπος που κλαίω. Τώρα πια κλαίω με συντριβή. Αυτή είναι η λέξη. Συντριβή» της έγραψα...

ΑΓΑΠΗ. Με όλα κεφαλαία. Αυτή η αγάπη που συναντιέται στις παλιές ταινίες και μ' έναν τρόπο σε κρατάει κολλημένο στην οθόνη να κλαις. Καμία μυθοπλασία, μόνο η αληθινή ιστορία της Τασούλας και του Κώστα, που σήμερα δεν είναι πια μαζί, αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία, αφού δεν θα χωρίσουν ποτέ.

«Σε λίγο θα σταματήσω να γράφω. Θ' αφήσω το χέρι σου και θα προχωρήσω, χωρίς να κοιτάξω ξανά πίσω. Δε χρειάζεται. Έτσι κι αλλιώς πάντα μπροστά μου θα σε βλέπω. Πάντα θα βαδίζω στους άγιους τόπους όσων ζήσαμε και μοιραστήκαμε. Πάντα θα είσαι το μέτρο των πραγμάτων μου, ο καθρέφτης που θα με δείχνει στις αληθινές μου διαστάσεις, που θα αποκαλύπτει τις χάρες και τα κουσούρια μου. Και πάντα θ' ακούω τη φωνή σου. Δε γίνεται διαφορετικά. Ήσουν, είσαι και θα είσαι ο άνθρωπός μου».

Σε κάθε σελίδα, σε κάθε αράδα η ιστορία δύο ανθρώπων που αγαπήθηκαν πολύ, κατάλαβαν βαθιά ο ένας τον άλλον κι έζησαν ευτυχισμένοι. Λέξη λέξη, η ιστορία της αγάπης τους. Η Τασούλα Επτακοίλη δίνει στην απουσία την ακριβώς αντίθετη ερμηνεία και μας συγκινεί απεριόριστα.